

THEMA

WOORDWIJS II

De Geest van de adoptie volgens Romeinen 8

W.F. Wisselink

Twijfel is er in allerlei soorten.

Soms twijfel je aan God. Je vraagt je af of God er eigenlijk wel is. Je merkt soms zo weinig van Hem. Hoe weten we dat we bij Hem moeten zijn? Hoe weten we dat de God van de Bijbel de ware God is?

Soms twijfel je aan de kerk. Je vraagt je af waarom je in vredesnaam nog lid bent, en nog in de kerk komt.

Soms twijfel je aan jezelf. Je wilt graag geloven in God, je wilt graag meedoen in de kerk, maar je vraagt je af of je er wel bij hoort. Ze zeggen dat ook jij een kind van God bent, maar de twijfel slaat toe.

De Geest van God leert ons leven (vers 12-14)

Hoe moeten we omgaan met twijfel? Met behulp van Romeinen 8 kunnen we komen tot een goeie reactie. Dat wil ik vooral laten zien vanuit vers 12-17.

In vers 13 zet Paulus (als zo vaak in dit hoofdstuk) twee dingen tegenover elkaar:

1. als je naar het vlees leeft, ga je dood;
2. als je door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zul je leven.

Wat wil Paulus? Wat wil God? Hij wil dat we kiezen voor het leven. Hij wil dus dat we kiezen voor wat in het tweede zinnetje staat.

Paulus laat ons ontdekken dat ‘naar het vlees leven’ niet goed is voor ons. Maar dat wisten we warempel al. Zonde is ongezond. Het brengt onrust, het maakt je zwak en moe. En omgekeerd: als je breekt met je slechte praktijken, dan is dat goed voor je. De Heilige Geest wil ons daarbij helpen. Maar Hij waait ons niet zomaar aan. Je krijgt contact met Hem als je de Bijbel leest. In de Bijbel vind je de leiding van de Heilige Geest. Als je de Heilige Geest laat werken in je leven, ga je leven volgens de bedoelingen van God. Het past precies bij je leven, al zou je dat nu soms niet zeggen. Toch past het bij je leven *als kind van God* (vers 14).

De Geest van God leert ons bidden (vers 15)

Maar hoe weet je dat je een kind van God bent? Daar wil Paulus wel iets over schrijven. Heel direct schrijft hij aan ons: ‘Julie hebben de Geest ontvangen, en die Geest is *niet* een Geest van slavernij, *maar* een Geest van adoptie’. De Heilige Geest zorgt dat we ‘eigen’ worden met God.

We hoeven niet bang te zijn voor God; we hoeven niet voortdurend in onzekerheid te zijn: ‘Wil Hij me nog, of heeft Hij genoeg van me?’ Hij is niet onze hemelse Chef, die ons ontslaat als Hij ons niet langer nodig heeft! We hebben niet een ‘Geest van slavernij’ ontvangen: de Heilige Geest maakt van ons geen slaven die steeds maar bang zijn en onzeker! Nee. We hebben een ‘Geest van adoptie’ ontvangen: de Heilige Geest zorgt dat wij aangenomen kinderen zijn. God is onze hemelse Vader, en een vader zal zijn kinderen niet ontslaan. Een vader zal dat nooit van z’n levensdagen doen. De Heilige Geest laat ons dat zien. Dankzij Hem zeggen we samen luid en duidelijk ‘Papa, Vader’.

De Geest van God leert ons hopen (vers 16-17)

Eigenlijk is hiermee alles gezegd over de drie vormen van twijfel, die ik aan het begin van dit artikeltje opsomde. Dat wil ik graag nog wat uitwerken. Ik doe dat met behulp van hoofdstuk V van de Dordtse Leerregels; het gaat me vooral om artikel 9-11.

Soms twijfel je aan God. Je vraagt je af of God er eigenlijk wel is. Wat moeten we daar nou op antwoorden? Kunnen we *bewijzen* dat God bestaat? Nee. Ongelovigen peperen je dat wel in. Ze vinden dat we ons als mensen met elkaar moeten zien te redden. Laten we heel erg ons best doen, en dan lossen we samen de problemen wel op. Ze kijken dus hoopvol aan tegen een wereld zonder God.

Maar steeds opnieuw komen we erachter dat een wereld zonder God de verkeerde kant uit gaat. Steeds weer worden we teleurgesteld, als we menen dat we het zonder God zouden kunnen redden. Dit kan je als christenen een argument bieden om te zeggen: ‘Zie je nou wel! We hebben God nodig! We kunnen de wereld niet draaiende houden als we het zonder God willen doen!’ We kunnen niet bewijzen dat God *bestaat*, maar we kunnen wel laten zien dat de wereld zonder Hem

onleefbaar is.

Het geeft ons de vrijmoedigheid om tegen onszelf en onze omgeving te zeggen: kies voor God! Laten we ons vastklampen aan Gods beloften. De Heilige Geest zal ons daarbij helpen.

Soms twijfel je aan de kerk. Je vraagt je af waarom je in vredesnaam nog lid bent, en nog in de kerk komt. Vanuit de Dordtse Leerregels ontvangen we een heel bijzondere bemoediging. De zekerheid over je eigen redding wordt gekoppeld aan de kerk. Hoe sterker je gelooft dat je lid bent van de kerk, des te zekerder word je van je redding. Ik geloof geen clubje van gelijkgestemden; ik geloof een heilige algemene christelijke kerk, waar de Geest van God een gemeenschap van heilige mensen van maakt, die vergeving van zonden ontvangen en eeuwig leven. De kerk is dus een steun in onze rug: een geschenk van de Heilige Geest om ons Gods beloften op het hart te binden.

Soms twijfel je aan jezelf. Je wilt graag geloven in God, je wilt graag meedoen in de kerk, maar je vraagt je af of je er wel bij hoort. De Dordtse Leerregels helpen ons door (in artikel 10) te wijzen op drie dingen.

Om te beginnen ontlenen we onze zekerheid aan *Gods beloften*. Als je gelooft dat God bestaat, mag je weten dat zijn beloften waar zijn.

Verdere zekerheid krijgen we dankzij het *getuigenis van de Heilige Geest*. Dat getuigenis is niet een apart briefje voorin onze Bijbel. Het is ook niet een stemmetje dat klinkt in ons hart, en dat zegt: 'Beste Jan, lieve Annie: de Bijbel is écht waar hoor, en de beloften daarin zijn écht óók voor jou'. Wat is het dan wel? De Heilige Geest gaat aan het werk als wij in de Bijbel Gods beloften lezen. Hij zorgt ervoor dat we weten: het is waar. Hij zorgt ervoor dat we er blij om worden. Hij zorgt ervoor dat we bemoedigd worden.

Die zekerheid wordt nog eens onderstreept door een *ernstig leven in goede werken*. We beantwoorden aan Gods beloften, en al levend zien we steeds beter dat we op de goede weg zijn. Maar juist dit laatste maakt het ons moeilijk. We kunnen het gevoel hebben dat we *niet* op de goede weg zijn (zie artikel 11). We lezen in de Bijbel en we bidden en we zingen psalmen en gezangen, maar het zit van buiten en het is automatisch. Ons leven is niet zo ernstig. Het is eerder leeg. Maar de Heilige Geest laat ons juist dan niet in de steek. Hij haalt ons terug. Hij is de 'Geest van de adoptie'.

De Heilige Geest zorgt ervoor dat we weten: ik ben een kind van God, wij zijn kinderen van God, God is onze Vader. Dankzij de Heilige Geest zeggen we samen luid en duidelijk 'Papa, Vader'.

Eén zucht, al zucht (vers 18-27)

Vandaag heeft de Heilige Geest veel te doen. De vooruitzichten zijn goed. We zijn kinderen van God en we zullen samen met Christus delen in de erfenis. Maar voorlopig is het nog niet zover.

De schepping zucht (vers 18-22). Misschien kun je beter zeggen dat de schepping kreunt en steunt. De schepping lijkt op een vrouw die een kind gaat krijgen. Het is pijnlijk. Maar het resultaat maakt iedereen blij. Want Gods kinderen zullen het goed krijgen, en de hele schepping zal daarvan meegenieten.

De gelovigen zuchten mee (vers 23-25). Het is dat geluid zoals dat ook klonk in Egypte, toen de mensen van Israël zuchtten onder de verdrukking. De gelovigen zuchten mee met de schepping. Wij geven stem aan het verlangen naar de vernieuwing.

De Geest van God zucht ook (vers 26-27). Hij schiet ons te hulp. Hij zucht met verzuchtingen die niet in woorden te vatten zijn. Hij weet precies wat Hij zeggen moet, beter dan wij.

De Heilige Geest laat ons zien dat niets ons kan scheiden van de liefde van God in Christus Jezus (vers 28-39).

Gesprekspunten

1. Wat bedoelt Paulus met 'de werkingen van het lichaam' (vers 13), die we moeten doden? Zouden we elkaar daarbij kunnen helpen? Of moet ieder van ons dat in principe zelf doen?
2. Is de kerk een steun in uw rug om te geloven? Hoe dan? En hoe zou u anderen kunnen aansporen om mee te doen in de kerk?
3. Wat is de betekenis van vers 28-39 in het geheel van Romeinen 8?